

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lipca 2014 r.,

sprawy **M. S.**

skazanego z art. 55 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 24 lutego 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 października 2013 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego M. S. od kosztów

sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 31 października 2013 r. w sprawie [...] /13 uznał M. S. za winnego popełnienia czynu:

1. z art. 55 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 50 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na 100 złotych;

2. z art. 57 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;
3. z art. 55 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 55 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 50 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 100 złotych;
4. z art. 55 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 55 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 100 złotych;
5. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzone w pkt 1,2,3,4 kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
6. na podstawie art. 85 k.k. w związku z art. 86 § 1 k.k. wymierzone w pkt 1,3,4 kary grzywny połączył i wymierzył karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych,, przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej na 100 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł m.in. obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił orzeczeniu „rażącą obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i mającą wpływ na jego treść wyrażającą się w rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w zakresie pkt 3 wyroku, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, tj. uznania, że w paczce zaadresowanej do A. S. znajdowały się *„środki odurzające w postaci kokainy w ilości zbliżonej do 245 gram”* wobec braku ujawnienia takiej paczki, a tym samym nie przeprowadzeniu jakichkolwiek analiz fizykochemicznych lub innych dowodów mogących wskazywać na zawartość takiej paczki a nadto w zakresie pozostałych czynów art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. wobec oparcia ustaleń faktycznych na niepełnym materiale dowodowym, a to polegające na uznaniu za wiarygodne całości depozycji A. S. a na pozbawieniu tego waloru wyjaśnień M. S., wobec możliwości ich potwierdzenia, choćby poprzez dopuszczenie wnioskowanego przez obrońcę dowodu w postaci dokumentacji medycznej, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego we wskazywanym powyżej zakresie.” Na zakończenie obrońca wniósł

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. S., ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu I instancji zaskarżył także prokurator w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej na niekorzyść oskarżonego.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 24 lutego 2014 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchylił orzeczenie o łącznej karze pozbawienia wolności i grzywny,
- z opisu przypisanego oskarżonemu M. S. w pkt 3 wyroku wyeliminował ustalenie, że brał udział w przywozie na teren Rzeczypospolitej Polskiej z Argentyny znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy oraz, że odebrał od ustalonej osoby paczkę zawierającą kokainę w ilości zbliżonej do 245 gram, a z kwalifikacji prawnej czynu - ust. 3 art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i przyjął, że oskarżony brał udział w przywozie na teren Rzeczypospolitej Polskiej z Argentyny bliżej nieustalonej ilości środka odurzającego w postaci kokainy nadto, iż od ustalonej osoby odebrał paczkę zawierającą, nieustaloną ilość środka odurzającego w postaci kokainy, czym wyczerpał znamiona art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i skazał go na tej podstawie, a na podstawie art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 50 zł każda; utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części; w pkt III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł kary łączne - 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 90 stawek dziennych po 100 zł każda.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się obrońca skazanego, który we wniesionej na korzyść skazanego M. S. kasacji zarzucił temu wyrokowi:

„I. rażące naruszenie przepisów prawa formalnego w postaci art. 7 k.p.k. w związku z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na zaaprobowaniu poglądu Sądu Okręgowego wyrażonego przez Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 24/02/2014 roku w pkt I, że w przesyłce nadanej za pośrednictwem firmy D. o numerze AWB [...] znajdowały się środki odurzające w postaci kokainy o nieustalonej ilości, podczas gdy żaden z dowodów znajdujących się w aktach postępowania nie daje podstaw do uznania, że w przedmiotowej przesyłce znajdowały się jakiekolwiek środki odurzające, niezależnie od ich rodzaju i ewentualnej ilości, a przywołany w zakresie

dokonanych ustaleń dowód w postaci zeznań świadka S. musi być uznany za niewystarczający, bo zawarte w nich depozycje są relacją słów usłyszanych od osoby nie ustalonej i nie przesłuchanej w toku przedmiotowego postępowania karnego,

II. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 3 k.k., poprzez ustalenie w pkt III. wysokości stawki dziennej łącznej kary grzywny na 100 zł, mimo iż w zakresie czynu opisanego w pkt I wyroku Sądu Apelacyjnego kara jednostkowa grzywny została ustalona w tym samym wyroku na kwotę 50 zł.” Z uwagi na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego brak podstaw do uznania, że Sąd Apelacyjny rażąco naruszył art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaaprobowanie ustaleń Sądu I instancji, iż w przesyłce o nr AWB [...] znajdowały się środki odurzające w postaci kokainy (zarzut z pkt 3 wyroku SO, z pkt 1 wyroku SA). W tym zakresie Sąd Apelacyjny swoje stanowisko przedstawił na k. 14-15 uzasadnienia. Podzielił stanowisko obrońcy skazanego w zakresie, w jakim kwestionował on przyjętą przez Sąd orzekający ilość przemyconej, w sposób opisany w zarzucie, kokainy. Jak podkreślił, jednak, mając na uwadze zeznania świadków A. S. i A. W., znajdujące potwierdzenie w zeznaniach świadka Z. S. oraz dokumentach przewozowych, w dniu 23 grudnia 2011 r. została doręczona na adres A. S. - ul. N. [...] m [...] w W. paczka nadana w Argentynie przez M. M. zawierająca narkotyki w postaci kokainy, zaś jej zawartość została ustalona na podstawie uznanych za wiarygodne zeznań świadków A. S. i A. W. oraz logiki

przebiegu całego procederu przemytu narkotyku z Argentyny do Polski ujawnionego przez powyższych świadków. I, o ile, jak podkreślił Sąd Apelacyjny, ustalenia Sądu orzekającego oparte na ujawnionym w sprawie materiale dowodowym są niewątpliwe co do zaistnienia przedmiotowego w zarzucie z pkt 3 aktu oskarżenia przemytu kokainy, o tyle ustalenia co do ilości narkotyku budzą wątpliwości, wskutek ich dowolności, stąd też w tym zakresie zmienił zaskarżony wyrok.

Uzasadniając zarzut z pkt II kasacji, jej autor powołuje się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w sprawie V KK 385/08, które jednak dotyczyła innego stanu faktycznego, a mianowicie: Sąd orzekł za popełnienie dwóch przestępstw kary jednostkowe m.in. grzywny w wymiarze po 50 stawek dziennych w wysokości po 10 zł każda, a na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w wysokości po 50 zł. We wniesionej od tego wyroku kasacji, Prokurator Generalny podniósł zarzut rażącego i mającego wpływ na treść wyroku naruszenia art. 86 § 1 k.k., polegającego na wymierzeniu oskarżonemu, na podstawie tego przepisu, kary łącznej grzywny z zastosowaniem w niej stawki dziennej w wysokości 50 złotych, a więc przekraczającej wysokość stawki dziennej ustalonej przy wymiarze grzywny za podlegające łączeniu kary częściowe. Po rozpoznaniu sprawy Sąd Najwyższy uznał zarzut kasacji za w pełni uzasadniony i uznał ją za zasadną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2008 r., sygn. V KK 385/08, R-OSNKW 2008, poz. 2471). Inaczej sytuacja przedstawia się w sprawie skazanego M. S.. Sąd Apelacyjny, zmieniając wyrok Sądu Okręgowego w pkt 3, orzekł m.in. grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł, zmniejszając tym samym jej wysokość, bowiem Sąd Okręgowy orzekł karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł. Zmiana wysokości orzeczonej kary podyktowana została zmianą kwalifikacji prawnej czynu z jego postaci kwalifikowanej, na podstawową. Sąd Apelacyjny, biorąc pod uwagę jako okoliczności obciążające: znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, uprzednią karalność oskarżonego, jego motywację - uzyskanie korzyści majątkowej, działanie w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym działaniem zamiarem przemytu na teren Polski narkotyku, i to w sposób

powtarzający się, zorganizowany, przy braku okoliczności łagodzących, uznał, iż karą współmierną do stopnia zawinienia oskarżonego, spełniającą zadania prewencji ogólnej i szczególnej jest kara 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 40 stawek po 50 zł każda. Jednocześnie Sąd utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w pozostałym zakresie, tj. w pkt 1 i 4 (także pkt 2 w którym orzeczono karę bezwzględną pozbawienia wolności), w których orzeczono m.in. kary grzywny w wymiarze po 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę po 100 złotych (Sąd Okręgowy przyjął wysokość jednej stawki grzywny w karze łącznej na kwotę 100 zł). Sąd Apelacyjny orzekając karę łączną grzywny zmniejszył jej liczbę stawek dziennych do 90, ustalając jednocześnie wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł. Orzekając w opisany sposób Sąd Apelacyjny nie naruszył żadnego z powołanych w kasacji przepisów: nie może być mowy o obrazie art. 85 k.k., skoro orzeczono karę łączną wobec zaistnienia przewidzianych w tym przepisie warunków; nie naruszono art. 86 § 1 k.k., skoro kara łączna grzywny nie przekracza wyznaczonych tym przepisem granic; nie może być mowy o obrazie art. 86 § 2 k.k., skoro wysokość stawki dziennej nie przekracza najwyższej stawki ustalonej uprzednio; nie może być wreszcie mowy o obrazie art. 33 § 3 k.k., bowiem przepis ten zawiera dyrektywy wymiaru kary grzywny, wobec czego kwestionowanie wysokości kary przez pryzmat tych dyrektyw stanowi w istocie rzeczy niedopuszczalny w kasacji zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Z treści kasacji wynika, że wniesiona ona została od całości wyroku Sądu Apelacyjnego, jednak podniesione zarzuty wiążą się tylko z czynem, którego opis został zmodyfikowany w instancji odwoławczej oraz z karą łączną grzywny, zatem brak jest podstaw do odnoszenia się do pozostałych elementów rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.